

Cuprins

De vorbă cu <i>Șopron</i>	5
Părul contează enorm.....	24
Dacă legea gravitației s-ar vota în parlament.....	39
Un sfat prietenesc	51
Nevasta de la ora șapte.....	60
Dă-mi pace, is transpirată!	67
Oare astea să fie renumitele prezervative?	78
Băieți de gașcă	88
Grădina lui Jürgen	123
A doua jumătate a zilei	148
O englezoaică la Pașcani (sau despre distanța iluzorie dintre ficțiune și realitate).....	163

© 2005, 2013 by Editura POLIROM

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,

sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

LUNGU, DAN

Băieți de gașcă / Dan Lungu. – Iași: Polirom, 2013

ISBN print: 978-973-46-3593-1

ISBN ePub: 978-973-46-2420-1

ISBN PDF: 978-973-46-2421-8

821.135.1-32

Printed in ROMANIA

DAN
LUNGU

Băieți de gașcă

proză scurtă

POLIROM
2013

Nevasta de la ora șapte

Ieși din clădirea înaltă din sticlă fumurie fără a arunca nici o privire înapoi. Călca apăsat și rar, privind la bombeurile pantofilor Timberland, lustruiți impecabil. Nu reușise să-i răspundă nici portarului, care-i urase probabil ceva de bine, zâmbind ca într-o reclamă la ață dentară. Se simțea sătul până-n gât să zâmbească și să vorbească frumos. Să fie politicos. Să nu aibă voie să se enerveze. Asta făcea toată ziua.

„Băga-mi-aș pixul”, șopti printre dinți, involuntar. Se aruncă în mașină și își scoase sacoul și cravata. Asta însemna că era vineri. În celelalte zile, doar își slăbea nodul la cravată.

Intră în trafic din instinct, cu mintea golită de orice inițiativă. Mergea unde merge șuvoiul.

Doar era vineri.

Imaginile din jur îi intrau în creier ca niște baloane de săpun într-un ventilator.

Ajunse la marginea orașului, unde opri. Nu voia să ajungă în altă localitate. Sau voia, dar nu foarte tare. Cu altă ocazie.

Ieși din mașină și privi dealurile.

Totul era foarte frumos. Nimic nu era frumos.

Iar până la șapte mai erau două ore.

Cât mai era până la ora șapte? Privi din nou ceasul. Două ore.

Uneori i se întâmpla să se întrebe ceva și să uite ce a întrebat.

Alteori i se întâmpla să răspundă la ce a întrebat și să uite ce a răspuns.

„Băga-mi-aș pixul“, îi răsună în cap.

Vocea lui. Sau amintirea vocii lui.

Îl dureau tâmplele. Durerea de sfârșit de săptămână. Nimic anormal, totul e sub control. Vânzările merg bine. Care vânzări? Treșări. Amintirea vocii șefului.

Intră într-un bar și comandă o sută de coniac. În primul bar de lângă mașină.

Trăgea cu urechea la ce vorbesc oamenii, dar cuvintele îi intrau în creier ca niște baloane de săpun într-un ventilator. Îi plăcea fumul gros. Îi plăcea mizeria de acolo. Îi plăceau oamenii ăia urâți, știrbi și nerași. În fond, bine că mergeau vânzările. Care vânzări? În rate, cum care?

„Băga-mi-aș pixul“, contracară vocea lui amintirea vocii șefului.

O tăvăleală cu Carolina, o tăvăleală cu Carolina, îi suna în cap.

Până la șapte mai era o oră.

Ar fi fost frumos ca din fumul gros să înceapă să plouă. Să curgă bere gârlă în halbele știrbilor. Să se bucure și nenorociții. Să danseze în ploaie.

Pe el, Carolina îl va salva. Îi va sugere toată durerea de cap din cap.

Doar e vineri.

Cât mai era până la șapte?

Dădu coniacul peste cap și o sună, deși știa că vine. Nu-i răspunse nimeni. Nu lăsă nici un mesaj. Poate era cu alt client.

„Băga-mi-aș pixul!”

Șapte era ora lui, nu i-o putea lua nimeni. Plătea pentru ea. Era client fidel. Nu era datornic.

O tăvăleală cu Carolina, o tăvăleală cu Carolina.

Doar făcea vânzare, nu? Nu-i putea lua nimeni ora.

Butonând telefonul cu disperare, termină și al doilea pahar de coniac. Carolina nu răspundea. Intră în panică. Era prima dată când i se întâmpla asta. De obicei, Carolina îl aștepta. Acolo, în apartamentul ei închiriat.

Se simțea nedreptățit.

Întotdeauna, la sfârșit de săptămână, se lăsa pe mâna Carolinei. Îl aștepta într-o lenjerie intimă cumpărată de el. De culoarea nisipului. Șapte era ora lui. Nu-l interesa în rest.

Se simțea înșelat. Nu era corect. El nu dăduse buzna niciodată la altă oră. Nu-l interesa cu cine și-o trage în rest. Dar la șapte trebuia să fie acasă, pentru el. La șapte era ca și nevasta lui.

Carolina îl știa. Îi cunoștea toate mofturile.

După o tăvăleală cu Carolina, era pus pe picioare.

Îl dureau tâmplele.

Totul e sub control. Nimic nu e sub control.

Carolina îl înșelase.

Ca ultima târfă.

Carolina și-o trăgea cu altul când era ora *lui*. O durea în paișpe de durerea lui de cap. De oboseala lui. De faptul că luni trebuia să fie din nou la serviciu. Să vorbească frumos și să zâmbească. Să nu se enerveze. Să crească vânzările.

„Băga-mi-aș pixul!”

Carolina, cătea în călduri – scrise cu cretă pe un gard imaginar.

Hotări să o sune pe Renata. Era un fel de prietenă a ei. Atât cât pot fi prietene două femei din această bransă. Îi vorbea destul de des de Renata, pe care o adoptase. O învățase meserie. Îi dăduse numărul ei la începutul relației lor. Dacă nu dai de mine, ți-o recomand pe Renata, îi spusese ea atunci. Dar nu fusese nevoie.

Renata răspunse.

Nu-i explică prea mult cine-i, că ea zise: aaa, clientul de la ora șapte! Nu știa nimic de Carolina. Absolut ni-mic. Nu se văzuseră de câteva zile. Ea era disponibilă. Da, chiar și în acel moment.

Se aruncă în mașină și porni spre oraș.

O tăvăleală cu Renata, o tăvăleală cu Renata, îi suna în cap.

Începuse să se întunece.

În drum, trecu pe la blocul Carolinei. Toate luminile erau stinse. Stinse de-a binelea. Băjbâi prin cartier și găsi adresa.

Renata îl aștepta într-un halat de satin. Pe dedesubt se profila goală. Era de statură medie, plinuță și cu o figură ghidușă.

„Cât te dezbraci, mă duc la baie”, zise ea.

O auzi cum urinează îndelung.

Apartamentul era modest, două camere semidecomandate. Probabil închiriat. Mobilă puțină și desperecheată. Pe pat, o cuvertură țărăncască. Se așază în fotoliul desfundat și începu să se dezbrace fără chef. Aerul de improvizație sărăcăcioasă îi tăia clanul. Nici un pic de căldură, nici un pic de imaginație. Nici o floare. La Carolina totul era deschisit.

O auzi pe Renata cum se spală pe mâini și se șpreiază. Dar nu o auzi trăgând apa.

O văzu intrând vioaie și durdulie, cu sexul ras. Lăsase halatul în baie.

„Ce e? Suntem cam morocănos?”

El dădu din cap că da. Începu să-l dezbrace cu dexteritate.

„N-avem voie să fim morocănos”, mormăi ea.

Îl ridică în picioare ca la o vizită medicală și trecu la acțiune. Începu prin a-l ciupi cu dinții de sfârcuri, apoi, puțin câte puțin, coborî în zona pubiană. Emană un puternic miros de spray ieftin. Dar admise că utiliza cu îndemănare limba, aproape la fel de bine ca și Carolina. Într-o felație, dacă nu știi să folosești limba, ai dat chix, îi explicase odată Carolina. De atunci era mereu atent la acest detaliu. Simți membrul întărindu-i-se – și parcă începea să-i mai treacă oboseala. În timp ce-și făcea treaba, Renata îl privea cu ochii mari, albaștri, și încerca să-i zâmbească, ceea ce-i dădea o față destul de sinistră: de câine care mârâie, apărându-și cu îndârjire osul.

„Ei, așa mai venim de-acasă! Suntem frumoșică foc! Să punem și-o căciuliță să nu răcim”, vorbea cu sexul lui, pe el ignorându-l complet.

Trase un sertăraș de la comodă și scoase un prezervativ. Îl desfăcu cu dinții. Îi prinse capătul între buze, se lăsă în genunchi și, înainte de a i-l derula pe membru, începu să-l morfolească, așa cum fac copiii mici cu suzeta, și să imite orăcăielile sugariilor: oa-aa!, oa-aa!, oa-aa! El găsi că e o glumă destul de reușită. Zâmbi.

„Ți-a plăcut suzeta mea, așa-i?”

Dădu din cap că da.

„Să trecem la treabă și să alungăm supărarea!” zise ea plină de optimism și voce bună, de parcă nu mai făcuse de mult treaba asta.

Ajunse la spatele ei. Un spate lat, puternic.

„Ești ardeleancă?” o întrebă, gâfâind ușor.

„Da, da' de unde știi?” îi întoarse o altă întrebare, cu vocea înfundată în pernă.

„Mi-am dat scama după accent” îi răspunse, cu vocea tremurând abia perceptibil.

„Dacă nu-ți place așa, putem schimba poziția...”

„Nu, e foarte bine... că putem sta de vorbă...”

Sexul ei ras nu tocmai de curând îl înțepa ușor. Găsi că are pielea din zonă scorțoasă, parcă tăbăcită. Bătăături profesionale, îi trecu prin minte.

„Ești de undeva de la țară?” o întrebă, fără nici o nuanță peiorativă.

„Da, dintr-un sat de lângă Cluuji... da' cum ți-ai dat scama?” îl chestionă curioasă, cu vocea venind parcă din fundul unei fântâni.

„M-am gândit și eu așa... după cuvertură...”, îngăimă el, cu glas pierit.

„Da, e de la mama. Țin foarte mult la ea. O iau peste tot pe unde lucrez...”